

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10CoPr/8/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113209533
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec Eren
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1113209533.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobkyne: N.. E. T., R.. XX. XX. XXXX, D. B.. Q.. R. Č.. X, J., zastúpená: JUDr. Beáta Pitoráková, nar. 16. 02. 1957, bytom Tichá ul. č. 20, Nižný Klátov, proti žalovanému: Úrad vlády Slovenskej republiky, Námestie slobody č. 1, Bratislava, IČO: 00 151 513, o náhradu straty na zárobku, bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 21. marca 2022, č. k. 15Cpr/4/2013 - 666, takto

rozhodol:

Odvolací súd odvolanie žalobkyne proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým konanie v časti žaloby o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni bolestné a výroku, ktorým konanie v časti žaloby o uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške prevyšujúcej sumu 13. 401 eur zastavil, o d m i e t a .

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu zamietol, p o t v r d z u j e .

Žalovanému proti žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom konanie v časti žaloby o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni bolestné (výrok I.) a v časti žaloby o uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške prevyšujúcej sumu 13. 401 eur zastavil (výrok II.), žalobu zamietol (III. výrok) a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (výrok IV.). Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 192, § 217 ods. 1 Zákonníka práce (zák. č. 311/2001 Z. z.), § 2 písm. c), § 13 ods. 3 písm. h), § 99 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, § 120, § 123 zák. č. 400/209 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 09. apríla 2010, § 100 ods. 1, § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka a vecne nedôvodnosťou podanej žaloby, keď sa stotožnil s námietkou premlčania vznesenou žalovaným v časti nároku, ktorý si žalobkyňa uplatnila ako náhradu škody z dôvodu straty na plate v období od 18. februára 2010 do 31. augusta 2010, a dospel k záveru, že tento nárok je premlčaný, ako aj z dôvodu, že žalobkyňa v konaní nepreukázala kumulatívne splnenie všetkých zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti služobného úradu za škodu, ktorá mala žalobkyni vzniknúť titulom bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 13. 401 eur. K premlčaniu nároku, ktorý si žalobkyňa uplatnila ako náhradu škody predstavujúcu rozdiel medzi jej priemerným mesačným zárobkom a vyplatenými nemocenskými dávkami za jednotlivé mesiace obdobia od 18. februára 2010 do konca augusta 2020 uviedol, že nesporným skutkovým tvrdením medzi stranami bol výplatný termín platu žalobkyne, t. j. medzi 8. až 12. dňom v mesiaci, z čoho vyplýva, že o tom, že

došlo k škode sa mohla žalobkyňa dozvedieť v prípade platu za február 2010 najneskôr 12. marca 2010 a v prípade posledného obdobia august 2010 sa o rozdiely v plate mohla dozvedieť najneskôr 12. septembra 2010, pričom v konaní nebolo medzi stranami ani sporným, že zodpovednostným subjektom je žalovaný. Poukázal na skutočnosť, že existencia škody, ako aj o tom, kto za ňu zodpovedá mala žalobkyňa vedomosť najneskôr 12. septembra 2010 a nakoľko žalobu podala až dňa 15. februára 2013, čiže viac ako dva roky po dátume 12. september 2010, je tento nárok žalobkyne premlčaný, z dôvodu ktorého sa nezaoberal v tejto časti dôvodnosťou žalovaného nároku po vecnej stránke. Zamietnutie žaloby v časti nároku, ktorý si žalobkyňa uplatnila titulom náhrady škody za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 13. 401 eur odôvodnil vecne tým, že preukázanie právnych predpokladov vzniku zodpovednosti služobného úradu za škodu, ktorými sú protiprávny úkon, škoda (ktorá vznikla štátnemu zamestnancovi pri plnení pracovných úloh alebo v súvislosti s týmto plnením), príčinná súvislosť medzi škodou alebo protiprávnosťou alebo škodnou udalosťou zaťažovalo žalobkyňu ako štátneho zamestnanca, avšak žiaden z uvedených predpokladov žalobkyňa nepreukázala. Uviedol, že v prípade prvého predpokladu protiprávnosti je nevyhnutné, aby škoda vznikla porušením právnych povinností alebo úmyselným konaním proti dobrým mravom, pričom z vykonaných listín nebolo preukázané žiadne konanie niektorého zamestnanca žalovaného, ktoré by bolo v rozpore s právnou úpravou a rovnako nebolo zistené žiadne úmyselné konanie proti dobrým mravom, keď práve naopak z výsluchu svedkyne X.. O. Q. bolo preukázané, že dňa 18. februára 2010 bola na rokovaní, predmetom ktorého bolo odovzdanie výpovede z dôvodu, že sa zrušilo miesto žalobkyne, resp. z dôvodu uzatvorenia dohody o skončení štátnozamestnaneckého pomeru s tým, že svedkyňa potvrdila, že na stretnutí nebol na žalobkyňu vyvíjaný nátlak. Poukázal na výpoveď tejto svedkyne, ktorá potvrdila, že žalobkyňi bolo po oboznámení sa s výpoveďou umožnené zatelefonovať si, avšak prišlo jej zle, napila sa, ale zrejme už nestihla vziať si tabletku a na chodbe odpadla, a preto jej bola zavolaná záchranka s tým, že táto výpoveď je v zhode s výpoveďou X.. T. N., ktorá so žalobkyňou jednala v prítomnosti svedkyne X.. O. Q.. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia zhrnul výpoveď tejto svedkyne a ozrejmil, že X.. T. N. informovala žalobkyňu o zrušení miesta k 30. aprílu 2010 a snažila sa jej vysvetliť rozdiel medzi výpoveďou, ktorú jej dali a dohodou o skončení, ktorú jej následne ponúkli, na čo sa žalobkyňa začala domáhať stretnutia s premiérom, chcela telefonovať, ale uviedla, že jej je zle, vyšla na chodbu a zliezla na zem, prebrali ju, zavolali sanitku, pričom keď záchranári prišli, bola pri vedomí a o situácii bol informovaný vedúci služobného úradu K. Q.. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalobkyňa na otázku, či bol na ňu vyvíjaný nátlak odpovedala tak, že to bola pre ňu prvá takáto situácia, nakoľko odmietala skutočnosť, že jej miesto je zrušené, pričom na základe predošlej skúsenosti predpokladala, že to bude so žalobkyňou náročné, ale na žalobkyňu vyvíjaný žiaden tlak nebol, nezakázala jej telefonovať s tým, že po informovaní o výpovedi pôsobila rozrušene, hrabala sa v kabelke, chcela telefonovať, nič nepodpísala, vstala a odišla z kancelárie. Súd prvej inštancie preto skonštatoval, že v tomto smere nezistil, že by došlo k porušeniu niektorej právnej povinnosti alebo k úmyselnému konaniu proti dobrým mravom zo strany žalovaného, keď sama žalobkyňa počas konania v súvislosti s predmetným incidentom neidentifikovala žiadne porušenie takej právnej povinnosti, ktorá by zakladala vznik nároku na náhradu škody. Uviedol, že výpovede X.. T. N. a X.. O. Q. považoval za dôveryhodné a nimi opísaný priebeh za pravdepodobnejší, pretože žalovaný nebol nútený a nemal dôvod vyvíjať na žalobkyňu žiaden hrubý nátlak, nakoľko výpoveď je jednostranný úkon a jej dôsledky by vedel žalovaný vyvolať už len tým, že by predmetnú výpoveď žalobkyňi doručil poštou alebo osobne na pracovisku, t. j. na nástup účinkov výpovede nebolo nijako potrebné, aby s výpoveďou žalobkyňa súhlasila, a preto vyvolanie akéhokoľvek tlaku nedáva logiku a bolo by nadbytočné. K druhému predpokladu vzniku zodpovednosti za škodu uviedol, že žalobkyňa sa odvolávala na znalecký posudok Č.. XXX/XXXX, z ktorého záverov bolo preukázané, že etiológia mozgovej ischémie, ktorá ju postihla dňa 18. februára 2010 je multifaktoriálna a nedá sa objektívne určiť, ktorý faktor bol hlavnou, rozhodujúcou a kľúčovou príčinou mozgového infarktu, a preto ak aj znalec určil, že odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia zodpovedá 900 bodom, čo zodpovedá pri prepočte 14, 89 eur/bod sume 13. 401 eur, nič to nemení na tom, že medzi touto udalosťou a tvrdeným protiprávnym konaním, ktoré ale tiež nebolo preukázané, nebola preukázaná príčinná súvislosť, čiže tretí predpoklad. Zdôraznil, že predložený znalecký posudok žiadnu takúto súvislosť nepotvrdil s tým, že je síce nesporné, že k poškodeniu zdravia žalobkyne došlo, ale nebolo preukázané, že k tomu došlo príčinami žalovaného. Skonštatoval, že zo strany žalobkyne podľa jeho názoru došlo k nesprávnemu logickému hodnoteniu predmetných udalostí, kedy učinila logickú chybu, tzv. post hoc, ergo propter hoc, kedy sa nesprávne z časovej následnosti dvoch udalostí (stretnutie u žalovaného a predloženie výpovede, resp. informácie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru a následné poškodenie zdravia) usudzuje existencia príčinného vzťahu medzi nimi, keď nesprávnosť tejto logickej úvahy spočíva v závere, ktorý je založený výlučne na časovej postupnosti udalostí a nie na zohľadnení

ďalších faktorov zodpovedných za výsledok, čo znamená, že aj keď predmetné stretnutie predchádzalo bezprostredne poškodeniu zdravia žalobkyne, ktoré je preukázané, nedá sa z následnosti týchto javov usudzovať, že medzi nimi je príčinná súvislosť a teda, že by prvý bol príčinou druhého, aj keď nasledujú po sebe z časového hľadiska. Poukázal na to, že to súvisí práve s konštatovaním zo znaleckého posudku Č.. XXX/XXXX, ktorý nepotvrdil, že by dané poškodenie zdravia, od ktorého odvodzovala svoj nárok žalobkyňa malo súvis s akýmkoľvek konaním žalovaného. Súd prvej inštancie na základe takto zisteného skutkového stavu zhrnul, že je zrejmé, že k vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu podľa § 192 ods. 1 a 2 Zákonníka práce v spojení s § 120 zákona č. 400/2009 Z. z. nedošlo, z dôvodu ktorého žalobu ako nedôvodnú zamietol aj v žalovanom nároku odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia. Výrok, ktorým konanie v časti žaloby o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni bolesť (výrok I.) a v časti žaloby o uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške prevyšujúcej sumu 13. 401 eur zastavil, odôvodnil právne ust. § 145 ods. 2 C. s. p. a vecne tým, že žalobkyňa v podaní zo dňa 01. júla 2020 oznámila, že upravuje petit žaloby tak, že uplatnený nárok na bolesť berie v celom rozsahu späť, nárok na sťaženie spoločenského uplatnenia si uplatňuje vo výške 13. 401 eur, a ostatné výroky v petite zo 14. februára 2013 ostávajú nezmenené, z dôvodu ktorého konanie v časti nároku uplatneného titulom bolestného zastavil a zároveň rozhodol o návrhu, podľa ktorého si žalobkyňa v konaní ďalej uplatňovala len časť nároku na sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 13. 401 eur tak, že tento návrh podľa § 124 ods. 1 C. s. p. po obsahovej stránke posúdil ako čiastočné späťvzatie žaloby v sume prevyšujúcej sumu 13. 401 eur, a preto konanie zastavil v časti nároku na sťaženie spoločenského uplatnenia, ktorá prevyšuje sumu 13. 401 eur (§ 145 ods. 2 druhá veta C. s. p.) s tým, že predmetom konania tak zostal nárok na zaplatenie náhrady straty na zárobku a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 13. 401 eur. Výrok, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 C. s. p. a vecne úspechom žalovaného v konaní, ktorému preto priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne podľa po právoplatnosti rozsudku.

2.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností, vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia a navrhla ho zrušiť v celom rozsahu. Uviedla, že s rozhodnutím prvostupňového súdu (od 01. 07. 2016 ide o súd prvej inštancie, pozn. odvolacieho súdu) a jeho odôvodnením, ako i s celkovým postupom sa nemôže stotožniť, nakoľko nebral do úvahy viaceré písomné dôkazy, ktoré predložila, a ktoré boli potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností, keď odmietol jej návrh zo dňa 25. 03. 2019 na vypočutie svedkov X.. T. R., S.. K. Q., X.. X. F., X.. O. Q. O. X.. S. J., ktorí mohli objasniť viaceré nezrovnalosti z udalosti 18. 02. 2010 a tiež vyvrátiť určité časti výpovede svedkýň Q. O. N.. Namietla, že sa stotožnil s výpoveďami svedkýň X.. O. Q. O. X.. T. N. a považoval ich za dôveryhodné a nimi opísaný priebeh za pravdepodobnejší, pretože žalovaný nebol nútený a nemal dôvod vyvíjať na ňu žiaden hrubý nátlak, lebo výpoveď, je jednostranný úkon, avšak nebral do úvahy jej vyjadrenie k výpovedi svedkov na pojednávaní 28. 02. 2017, keď vo vyjadrení z 24. 07. 2017 poukázala na nepravdivé, vzájomne si odporujúce výpovede svedkýň a pravdivosť svojich tvrdení doplnila aj písomnými dokladmi v prílohách vyjadrenia. Vytkla súdu prvej inštancie, že v odôvodnení chýbajú konkrétne udalosti zo žaloby aj z jej výpovede, keď nie je pravdou, že jej bol uvedený dôvod predvolania na osobný úrad s tým, že nešlo o predvolanie na osobný úrad, ale o nariadenú zmenu pracovnej cesty do D., kde mala vykonávať nejakú pridelenú prácu, pričom zmenu pracovnej cesty nariadila jej priama nadriadená E. D. na príkaz X.. N., ktorá vo výpovedi uviedla, že sa u nej telefonicky informovala na dôvod zmeny pracovnej cesty, pričom o zrušení jej štátnozamestnaneckého miesta a ukončení štátnozamestnaneckého pomeru sa vôbec nezmienila. Žalobkyňa vo svojom odvolaní podrobne opísala udalosti, ktoré nasledovali po jej príchode na osobný úrad, kde jej X.. N. oznámila, že pre oblasť vzdelávania, ktorú zastáva, nemá splnené kvalifikačné predpoklady, a preto musí odísť najlepšie dobrovoľne, zároveň tvrdila, že jej to bolo oznámené splnomocnencom vlády pre rómske komunity s tým, že sa na túto skutočnosť informovala a dostala odpoveď od žalovaného, že Úrad splnomocnenca vlády pre rómske komunity „v zmysle efektívnejšieho napĺňania úloh a cieľov v oblasti vzdelávania a reagujúc na potrebu praxe, prehodnotil jej štátnozamestnanecké miesto a stanovil kvalifikačné predpoklady, ktoré nespĺňa”. Uviedla, že sa ohradila, pretože má ukončenú pedagogickú fakultu - učiteľský smer a nadštandardne vyše 30 rokov doktorát z pedagogiky, 35 ročnú pedagogickú prax, z toho 15 rokov v riadiacej funkcii ako riaditeľka na 2 základných školách v J. a X.. N. pripomenula, že vo svojej funkcii na úrade vlády pracuje už 5 rokov, vzdelanie spĺňa a úrad splnomocnenca vlády nemôže svojoľne meniť kvalifikačné predpoklady, ktoré

sú dané zákonom. Poukázala na priebeh danej udalosti s tým, že X.. N. jej oznámila, že na osobnom úrade zistili, že jej doklady o vzdelaní sú falošné, falošný je aj diplom z doktorátu, že desiatky rokov užívala falošné doklady, pripomenula jej trestnoprávnu zodpovednosť z toho jej činu a ponúkla možnosť neoznámene tejto skutočnosti príslušným orgánom, ak dobrovoľne a výhodne odíde z úradu dohodou o ukončení štátnozamestnaneckého pomeru, predložila pred ňu žiadosť o jeho dobrovoľné ukončenie napísané v jej mene, požiadala ju o podpísanie žiadosti, čo odmietla a nakoľko na jej podpísaní trvala pocítila nevoľnosť, silné závrate, najprv trpnutie, neskôr znečlivenie ľavej strany tela (diagnostikovaná ľavostranná hemiparéza - ochrnutie) a prestala vidieť. Namietla, že v odôvodnení rozsudku nie je uvedené to, čo v žalobe aj na pojednávaníach a v písomných vyjadreniach vypovedala, že ju X.. N. nútila podpísať žiadosť, vyvíjala na ňu obrovský tlak, neustále ju okrikovala, aby prestala hrať nevoľnosť a ak nevidí, povedie jej ruku tam, kde má podpísať. Poukázala na to, že pôvodne žiadala X.. T. R., zodpovedného za BOZP na osobnom úrade o uznanie pracovného úrazu ešte koncom februára 2010, pričom jej žiadosť bola zamietnutá z dôvodu, že dňa 18. 02. 2010 nebola v priestoroch úradu vlády, s nikým tam nejednala, neexistuje úradný záznam z jednania s ňou a bola vyzvaná, aby svoju prítomnosť uvedeného dňa dokázala. Uviedla, že následne zaslala žalovanému písomnú žiadosť aj s prepúšťacou správou z nemocnice, kde bolo uvedené, že záchranka ju odviezla z budovy úradu vlády, pričom dostala zamietnutie od vedúceho služobného úradu s odôvodnením, že ku žiadnej škodovej udalosti nedošlo, bola to len krátko nevoľnosť z dôvodu psychického stavu s tým, že zo život ohrozujúcej udalosti na pracovisku v pracovnom čase sa nespísal žiaden záznam, udalosť sa nešetrlila, nikde sa neoznámila, ani bezpečnostnému technikovi. Poukázala na to, že život ohrozujúca udalosť na pracovisku žalovaného v pracovnom čase nebola v súlade s platnou legislatívou oznámená príslušným orgánom, Sociálnej poisťovni ani bezpečnostnému technikovi, nebola nikým šetrená, nebol k nej vyhotovený žiaden záznam ani dokumentácia a nebol vyhotovený ani záznam z jednania o ukončení jej štátnozamestnaneckého pomeru u X.. N., nebolo možné toto poškodenie zdravia riešiť ako pracovný úraz, a to napriek tomu, že bola uznaná za občana s ŤZP a následne po ukončení práceneschopnosti invalidita s 50 % - ným postihom, čím boli splnené všetky predpoklady všeobecnej zodpovednosti zamestnávateľa. Žalobkyňa vo svojom odvolaní ďalej uviedla, že sú neopodstatnené námietky žalovaného týkajúce sa premlčania nároku na náhradu škody s tým, že svoj návrh v časti nároku na bolestné zobrala späť na návrh sudkyne z dôvodu, že bodové hodnotenie úrazu a mozgový infarkt nebol kvalifikovaný ako úraz. Nesúhlasila s tvrdením, že X.. N. jej ponúkla možnosť ukončiť štátnozamestnanecký pomer dohodou s tým, že o jej vzdelaní neprebehla žiadna diskusia, ale hrubé obvinenie, že nespĺňa kvalifikačné predpoklady a po tom, čo obhajovala svoje kvalifikačné predpoklady ju X.. N. hrubo obvinila z desiatky rokov používaných falošných dokladov o vzdelaní. Uviedla, že nezrovnalosti sú aj v popise priebehu mozgového infarktu, ktorý v skutočnosti začal prvými závratmi a trpnutím ľavej strany tela, nebolo jej umožnené telefonovať, zavolať si pomoc, pričom X.. N. v ten deň zakázala telefonovať aj ďalšia zamestnankyňa N.. Š. zo zoznamu 3 zrušených miest, ktorú navrhla vypočúť ešte v roku 2013, avšak súd tento dôkaz nevykonával. Poukázala na to, že o zrušení jej miesta, teda o organizačnej zmene na úrade vlády nebol nikto informovaný, ani jej priama nadriadená s tým, že tvrdenie X.. N., že jej dňa 18. 02. 2010 oznámila zrušenie miesta, je nepravdivé a následne žalobkyňa popísala udalosti, ktoré mali predchádzať zrušeniu jej miesta a nakoľko tieto argumenty nemajú žiadny súvis s prejednávanou vecou, odvolací súd považuje za zbytočné ich uvádzať. Tvrdila, že vypočúť X.. Q. O. X.. F. navrhla z dôvodu, že obaja popreli existenciu rozhodnutia o zrušení štátnozamestnaneckého miesta, avšak súd prvej inštancie ich vypočúť odmietol. Žalobkyňa vo svojom odvolaní ďalej detailne popísala zoznámenie sa s X.. N. v roku 2010 a uviedla, že napriek tomu, že sa podrobne v podaní zo dňa 24. 07. 2017 vyjadrila k výpovediam svedkov, súd klamstvá X.. N., ktoré zdokumentovala listinnými dôkazmi do úvahy nevzal a priklonil sa k jej vymysleným klamstvám. Uviedla, že z rozporuplných výpovedí svedkov S. na K. O. O. D. vyplynulo, že o život ohrozujúcej udalosti na pracovisku neboli informovaní až do pojednávania 28. 02. 2017 a zároveň nie je doposiaľ jasné, kto bol 18. 02. 2010 bezpečnostným technikom žalovaného. Vytkla súdu prvej inštancie, že nepožadoval platnú organizačnú zmenu k výpovedi, nepožadoval potvrdenie o prerokovaní jej výpovede v OZ zo septembra 2010, doklad o zmene kvalifikačných predpokladov, súhlas príslušného ÚPSVR z dôvodu invalidity, ale postačilo mu iba tvrdenie právnej zástupkyne žalovaného, že na úrade vlády prebehla platná organizačná zmena účinná od 01. 05. 2010. Namietla, že sa súd prvej inštancie priklonil k nepravdivým tvrdeniam svedkýň, pričom z výpovede X.. O. Q. bolo jasné, že klame, nakoľko ak by bola prítomná v kancelárii riaditeľky OÚ počas jednania, netvrdila by presný opak toho, čo vypovedala X.. N., ktorá ju celý čas presviedčala o výhodách ukončenia štátnozamestnaneckého pomeru dohodou a výpoveď jej nedávala, avšak X.. O. Q. tvrdila, že hneď po príchode jej bola daná výpoveď, pričom ona celý čas na ňu pozerala a tvrdila, že nič nepodpíše s tým, že výpoveď sa nepodpisuje, iba jej prevzatie a aj to sa nemusí, stačia svedkovia, že bola daná a je platná. Uviedla, že v skutočnosti výpoveď 18. 02.

2010 neexistovala, inak by bola platná a poukázala na to, že po nepravdivých výpovediach svedkýň, požiadala žalovaného o informáciu, či existuje výpoveď z 18. 02. 2010, pričom taká výpoveď, ktorá odovzdaná nebola, nebola by platná a je nepravdepodobné, že by ju zamestnávateľ uschovával takmer 10 rokov, keď bola daná aj platná výpoveď. Poukázala na to, že na žiadosť zareagovala X.. O. Q., ktorá obratom zaslala „výpoveď z 18. 02. 2010“, aká nikdy odovzdaná nebola a nikdy nebola platná, pričom porovnaním výpovede z 18. 02. 2010 z čias vlády p. F. a vedúceho SÚ N.. Q. a výpovede z 02. 09. 2010 z čias vlády p. W. a vedúceho SÚ N.. J. až na malé úpravy v záhlaví a v podpise, sú totožné. Vytkla súdu prvej inštancie, že sa nedostatočne oboznámil s písomnými dokladmi, nesprávne právne ich posúdil, niektoré doklady odignoroval, nevysporiadal sa s rozpormi vypočúvaných svedkov, ktorých výpovede považuje za dôveryhodné, čo aj uviedol v rozsudku. Namietla aj výrok, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania a poukázala na opätovné úmyselné konanie žalovaného v rozpore s dobrými mravmi ohľadne právneho zastúpenia v spore, nakoľko žalovaný mal i má vlastný právny odbor s kvalifikovanými právnikmi, avšak radšej sa nechal zastupovať advokátskou kanceláriou.

3.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že navrhuje napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na to, že predmetom tohto konania nie je určenie, či išlo o pracovný úraz žalobkyne, ale jej snaha preukázať, že konaním jeho zamestnancov, počas osobného stretnutia dňa 18. 02. 2010, došlo k porušeniu právnych povinností, resp. k úmyselnému konaniu proti dobrým mravom, pričom v tejto súvislosti sú schopné podať relevantnú svedeckú výpoveď výlučne osoby, ktoré sa predmetného stretnutia osobne zúčastnili a všetky tieto osoby (žalobkyňa, X.. T. N., X.. O. Q.) sa v danej veci vyjadrili a vyjadrenia X.. T. N. O. X.. O. Q. boli zhodné. Uviedol, že domnelé nezrovnalosti v ich výpovediach (aké papiere boli na stole a pod.), tvrdené žalobkyňou, sú z hľadiska tohto konania irelevantné a výsluch akýchkoľvek ďalších svedkov je takisto irelevantný a nevhodný, keďže ním nie je možné potvrdiť ani vyvrátiť skutočnosti, ktoré má žalobkyňa v úmysle preukázať. Poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala protiprávne konanie jeho zamestnancov, ktoré malo podľa názoru žalobkyne spočívať v tom, že riaditeľka osobného úradu, na osobnom stretnutí so žalobkyňou dňa 18. 02. 2010 v priestoroch Úradu vlády Slovenskej republiky, pri jednaní o skončení pracovného pomeru, údajne neumožnila žalobkyňi opustiť kanceláriu, keď jej prišlo nevoľno, neumožnila žalobkyňi privolať záchranku a odmietla žalobkyňi poskytnúť pomoc a zároveň mal byť na žalobkyňu v súvislosti so skončením pracovného pomeru vyvíjaný neprimeraný nátlak. Poukázal na svedeckú výpoveď X.. T. N. na pojednávaní dňa 28. 03. 2017, v zmysle ktorej žiadny nátlak na žalobkyňu vyvíjaný nebol, žiadny priamy ani iný pokyn k zákazu telefonovať daný nebol, naopak žalobkyňi bola podaná voda a privolaná záchranka, pričom rovnaké závery vyplývajú aj z výpovede X.. O. Q., ktorá potvrdila, že nátlak na žalobkyňu vyvíjaný nebol, žalobkyňi bolo umožnené telefonovať, bola jej podaná voda na zapitie tabletky a následne, po tom čo žalobkyňa vyšla na chodbu a omdlela, bola zavolaná záchranka s tým, že aj v prepúšťacej správe Fakultnej nemocnice s poliklinikou v D. zo dňa 22. 02. 2010 je uvedené, že žalobkyňa dňa 18. 02. 2010 v kancelárii riaditeľky osobného úradu užíla Tensiomin 25 mg, následne vyšla na vzduch a keď sa vrátila do miestnosti, omdlela. Uviedol, že nakoľko žalobkyňa v konaní neoznačila právne povinnosti, ktoré mali byť jeho konaním porušené, malo zrejme ísť o úmyselné konanie proti dobrým mravom, avšak tento úmysel je tiež potrebné preukázať, ale ani v tomto smere žalobkyňa dôkazné bremeno neunesla. Uviedol, že nespochybňuje zdravotný stav žalobkyne tak, ako bol v priebehu dokazovania ustálený, nebola však preukázaná príčinná súvislosť medzi jeho domnelým protiprávnym konaním a vznikom škody, nakoľko nebola preukázaná príčina vzniku mozgového infarktu s tým, že z vykonaného dokazovania je zrejme, že žalobkyňa mala v roku 1999 dve mozgové príhody v priebehu jedného týždňa a aj pred treťou sa dlhodobo liečila na vysoký krvný tlak. Zdôraznil, že žiadnym spôsobom nezapríčinil dlhodobý nepriaznivý zdravotný stav žalobkyne, ktorý jej aj v minulosti spôsobil obdobné zdravotné ťažkosti a poukázal na znalecký posudok Č.. XXX/XXXX zo dňa 07. 11. 2019, vyhotoveného znaleckou organizáciou MED - PRO - ORTO, s.r.o., z ktorého je zrejme, že sa „nedá objektívne určiť, ktorý faktor bol hlavnou, rozhodujúcou a kľúčovou príčinou mozgového infarktu.“ Poukázal na to, že žalobkyňa vo svojom odvolaní namieta rôzne skutočnosti, súvisiace s formálnymi náležitosťami skončenia jej pracovného pomeru a úkonmi nasledujúcimi po utrpení jej tretieho mozgového infarktu z jeho strany, avšak uvedené otázky sa netýkajú predmetu tohto konania. Ku skončeniu pracovného pomeru žalobkyne poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 07. 10. 2014, č. k. 19Cpr/4/2013-250, ktorým súd zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa voči nemu domáhala určenia neplatnosti výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru a náhrady mzdy, pričom tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa

16. 03. 2015, č. k. 6CoPr/2/2015-289, a v ktorom súd skonštatoval, že skončenie pracovného pomeru prebehlo v súlade so zákonom. K dôveryhodnosti výpovede žalobkyne k priebehu stretnutia dňa 18. 02. 2010 poukázal žalovaný na jej podanie „Doplnenie nových skutočností k nezrovnalostiam vo výpovedi svedkyne p. Q.“, súdu doručeného dňa 23. 07. 2020, v ktorom v súvislosti s výpoveďami p. N. a p. Q. žalobkyňa uvádza vyhrážky a zastrašovanie neznámou osobou dňa 13. 06. 2016; v roku 2010 mala byť žalobkyňa vážne fyzicky napadnutá; vo výťahu mala byť bodnutá nožom do hrudníka; mala byť osvetlená nad priepasťou pri vedení motorového vozidla; v januári 2018 mala byť napadnutá mužom v kukle; v iný deň mala byť napadnutá škrtičom, atď., keď všetky tieto tvrdené udalosti sa mali stať v súvislosti s predmetným súdnym konaním, resp. v súvislosti s osobným stretnutím dňa 18. 02. 2010. Uviedol, že ako konštatoval aj súd v napadnutom rozsudku (bod 39), v prípade ukončenia pracovného pomeru výpoveďou sa jedná o jednostranný právny úkon, a preto nebol dôvod na to, aby bol na žalobkyňu vyvíjaný hrubý nátlak s tým, že pracovný pomer žalobkyne napokon skutočne skončil výpoveďou a v zmysle rozhodnutia súdu uvedeného vyššie skončil platne, preto vyvolávanie akéhokoľvek nátlaku bolo zbytočné a nelogické a akéhokoľvek fyzické napádanie žalobkyne žalovaným je fantazijné. Poukázal na to, že odvolanie žalobkyne smeruje proti celému rozsudku, avšak žalobkyňa sa vo svojom odvolaní vôbec nevyjadřila k dôvodom, prečo považuje rozsudok vo výrokovvej časti I. a II. za nesprávny. Nesúhlasil s argumentáciou žalobkyne v súvislosti s odvolaním sa aj do výroku o náhrade trov konania a poukázal na Nález Ústavného súdu SR z 15. októbra 2014, sp. zn. III. ÚS 457/2014-27, v ktorom uviedol, že trovy konania vzniknuté v súvislosti so zastúpením účastníka advokátom je potrebné zásadne považovať za vynaložené účelne na riadne uplatňovanie, resp. bránenie práva na súde a iba v celkom výnimočných situáciách, najmä v prípade zneužitia práva na zastúpenie advokátom, by mohlo ísť o trovy konania, ktoré by sa nedali kvalifikovať ako vynaložené účelne, pričom za zneužitie práva na zastúpenie advokátom súd nepovažoval udelenie plnomocenstva advokátovi osobou, ktorá zamestnáva osobu s právnickým vzdelaním. Poukázal na to, že k zriadeniu právneho odboru (v súčasnosti legislatívno-právny odbor) došlo až v roku 2019 a následne postupne prevzal priame zastupovanie svojimi zamestnancami v súdnych konaniach.

4.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k jej odvolaniu uviedla, že podstatou sporu je skutočnosť, že po prvých zreteľných príznakoch vzniku mozgovej príhody jej nebola poskytnutá okamžitá pomoc, aby sa predišlo následkom, ktoré spôsobili škody zdravotné, finančné a iné nemajetkové ujmy, nebolo jej dovolené telefonovať s odôvodnením, že je v službe a súkromný telefonát je hrubým porušením pracovnej disciplíny s vyvodením dôsledkov. Uviedla, že z uvedeného dôvodu sa po neúspešnom požiadaní o možnosť telefonovať, sa už telefonovať bála a až keď na tom bola veľmi zle a mala silné závrate, následne neschopnosť čokoľvek vidieť, stŕpnutie celej ľavej strany, pocit ťahu na polovici tváre a hornej pere, atď., rozhodla sa, že si pomoc privolá napriek vyhrážkam. Zopakovala, že ledva v kabelke nahmatala telefón, ale nedokázala už ani volať, pričom pani N. ju ponižovala nemiestnymi poznámkami vo vzťahu k akurátnemu zhoršeniu zdravotného stavu, ale pomoc neprivolala aj keď videla, že sama to nedokáže. Žalobkyňa opätovne uviedla popis jej zdravotnej indispozície s tým, že jej tvrdenie je dokázateľné aj z jej výpovede ako svedka, uvedenej v zápisnici z pojednávania 28. 02. 2017, v ktorej Ing. N. uviedla, že konala dezorientovane, hrabala sa v kabelke, pôsobila vraj chaoticky, vytiahla telefón a nevolala, avšak vtedy už bola čiastočne ochrnutá. Zopakovala, že jej záchranku nezavolala ani keď ju o to prosila, že už 2 mozgové príhody v minulosti prekonala a tretia môže byť smrteľná a že je samoživiteľkou 3 detí, pričom zavolanie záchranky podmienila najprv jej podpisom na predložení žiadosti a keď jej povedala, že nič nevidí, tak jej povedala, že ona jej ruku povedie, kam sa má podpísať a potom zavolá záchranku, ktorá bola zavolaná až cca po 2 hodinách od prvých príznakov mozgového infarktu, pričom bola privolaná neznámou osobou po tom, ako sa bez povolenia vytackala na chodbu a tam odpadla pred väčším množstvom ľudí. Uviedla, že svedecká výpoveď N.. N. je tendenčná, nepravdivá, nedôveryhodná a zopakovala, že X.. N. viackrát klamala v súvislosti s udalosťou 18. 02. 2010 v jej kancelárii. Nesúhlasila s tvrdením žalovaného, že množstvo prepadnutí, ktorým za celé tie roky čelila, sú prejavom nedôveryhodnosti jej výpovedí, nakoľko tie prepadnutia a útoky si vyžiadali aj lekárske ošetrenia a boli šetrené aj políciou, pričom nesúviseli s predmetným súdnym konaním a stretnutím 18. 02. 2010. Poukázala na to, že už v odvolaní vysvetlila, že príčinou prepadnutí a útokov bola skutočnosť, že na pokyn svojej nadriadenej šetrila a zbierala dôkazové materiály vo svojom rajóne o pašeráctve a prekládke pašovaného tovaru v Č. R. T.. Žalobkyňa namietla nerovnaký prístup k jej osobe ako strane sporu, nakoľko jej vyjadrenie žalovaného z augusta 2022 bolo doručené až v marci 2023 a doručila listinné dôkazy, ktoré podľa jej názoru preukazujú skutočnosť, že neexistoval zákonný

dôvod na jej predvolanie na osobný úrad dňa 18. 02. 2010 vo veci zrušenia štátnozamestnaneckého miesta, resp. odovzdania výpovede, pretože legálna organizačná zmena vykonaná nebola, k zmene organizačnej štruktúry a k zmene počtu štátnozamestnaneckých miest nedošlo, žiadna jej výpoveď nebola prejednaná u zástupcu zamestnancov, keď predvolanie bola iba osobná aktivita zamestnanca žalovaného a predvolanie na 18. 02. 2010 nebolo oficiálne, písomné, nebol z neho urobený povinný záznam.

5.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k vyššie uvedenému podaniu uviedol, že žalobkyňa vo vyjadrení neuvádza žiadne nové skutočnosti, o ktorých by sa nezmienila v predošlých písomnostiach, a ku ktorým by sa už nevyjadril, a preto trvá na všetkých svojich pôvodných tvrdeniach v celom rozsahu.

6.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1 C. s. p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 29. júna 2023 podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C. s. p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C. s. p.), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a ich právni zástupcovia upovedomení zákonným spôsobom.

7.

Odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.), pretože súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozsudku aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

8.

Podľa § 387 ods. 2 C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9.

V súvislosti s podaným opravným prostriedkom žalobkyne považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním (§ 379 C. s. p., okrem prípadov tam ustanovených), podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý zahrňuje v sebe jednak kvalitatívnu, ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si spravidla určuje rozsah, v akom má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané. Žalobkyňa odvolaním napadla aj výroky, ktorými súd prvej inštancie konanie v časti žalobkyňou uplatnených nárokov na bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške prevyšujúcej sumu 13. 401 eur zastavil (výrok I. a výrok II. napadnutého rozsudku).

10.

Prípustnosť odvolania má vo všeobecnosti nielen stránku objektívnu, ale aj stránku subjektívnu. Objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku, či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je odvolanie prípustné. Na rozdiel od toho sa subjektívna stránka prípustnosti odvolania viaže na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva odvolanie, t. j., či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať odvolanie (hoci aj proti rozhodnutiu objektívne napadnuteľnému týmto opravným prostriedkom); takým dôvodom je skutočnosť, že rozhodnutím súdu prvej inštancie bol odvolateľ po procesnej stránke negatívne dotknutý a bola mu spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery. Záver o tom, že podané odvolanie je prípustné, predpokladá zaujatie záveru

o jeho prípustnosti tak po stránke objektívnej, ako aj po stránke subjektívnej. Posúdenie subjektívnej prípustnosti odvolania, ale vo všeobecnosti predchádza posúdeniu objektívnej prípustnosti odvolania.

11.

Žalobkyňa sa žalobou, ktorú na súd prvej inštancie podala dňa 15. 02. 2013 domáhala okrem náhrady straty na zárobku, ktorú vyčíslila v petite žaloby, zaplata náhrady za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 100. 000 eur, pričom v podaní zo dňa 01. júla 2020 uviedla (viď č. I. 512 spisu), že nárok na bolestné berie v celom rozsahu späť a sťaženie spoločenského uplatnenia si uplatňuje v sume 13. 401 eur, z čoho jednoznačne vyplýva správny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý podanie podľa obsahu (§ 124 ods. 1 C. s. p.) posúdil aj v časti náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia ako čiastočné späťvzatie žaloby a rešpektujúc žalobkyňu ako pána sporu (*dominus litis*) v súlade s jej dispozitívnym úkonom, konanie v týchto častiach výrokom I. a II. napadnutého rozsudku zastavil.

12.

Právo podať odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v patrí iba tej strane, ktorej bola rozhodnutím spôsobená ujma, avšak v danom prípade súd prvej inštancie konanie zastavil na základe dispozitívneho úkonu žalobkyne, ktorým bolo späťvzatie žaloby v zastavených častiach, a preto nie je osobou subjektívne oprávnenou na podanie odvolania, z dôvodu ktorého odvolací súd podľa ust. § 386 písm. b) C. s. p., odvolanie žalobkyne ako podané neoprávnenou osobou, odmietol.

13.

Odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie a jeho rozhodnutie považuje za logické, presvedčivé a zrozumiteľné, pričom je nutné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami sporových strán (v tomto prípade žalovaného), ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného, a teda riadne odôvodneného rozhodnutia, pričom sporovým stranám nemusí dať odpoveď na všetky otázky nimi nastolené, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04). Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu bolo realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (podobne aj rozhodnutia IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Napokon aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre uvádza, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú; článok 6 ods. 1 Dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia rozhodnutia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku zo dňa 21. januára 1999, Van de Hurk proti Holandsku zo dňa 19. apríla 1994). Obsahom základného práva na spravodlivý proces nie je ani právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom sporovej strany, resp. právo na úspech v konaní. V nadväznosti na uvedené odvolací súd konštatuje, že prvoinštančný súd sa vyššie uvedenými zásadami riadil a svoje rozhodnutie náležite, podrobne a najmä presvedčivo odôvodnil (v súlade s ust. § 220 ods. 2 C. s. p.), pričom sa dostatočne vysporiadal so všetkými pre rozhodnutie vo veci podstatnými skutočnosťami, resp. so všetkými relevantnými námietkami žalobkyne, ktoré v konaní prezentovala, keď z hľadiska zákonom vyžadovaných náležitostí na riadne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 220 ods. 2 C. s. p.) možno konštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa tieto zákonom vyžadované náležitosti. Z jeho obsahu je zrejmé, čoho sa žalobkyňa žalobou domáhala, aké skutočnosti tvrdila, aké dôkazy na preukázanie svojich tvrdení označila, aké prostriedky procesného útoku použila, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil, ako aj všetky podstatné dôvody, pre ktoré žalobu zamietol.

14.

K tvrdeniu žalobkyne v podanom odvolaní, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

15.

Odvolací súd nemohol prihliadnuť ani na odvolaciu námietku žalobkyne namietajúcej nevykonanie ňou navrhnutých dôkazov (výsluch svedkov X.. T. R.H., S.. K. Q., X.. X. F., X.. O. Q. O. X.. S. J.), nakoľko súd prvej inštancie zrozumiteľne vo svojom rozhodnutí vysvetlil dôvody, pre ktoré tieto dôkazy nevykonali, pričom na zdôraznenie správnosti argumentácie súdu prvej inštancie o neúčelnosti ich vykonania dodáva, že výsluch týchto svedkov nemal ambíciu privodiť pre žalobkyňu úspech v spore nielen z dôvodu, že ich výsluch nemal žiadnu možnosť ovplyvniť správny záver súdu prvej inštancie o premlčaní nároku na náhradu škody spočívajúci v strate na zárobku žalobkyne, ale aj preto, že uvedení svedkovia nemohli právny záver o nesplnení zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu ovplyvniť. Je nutné však zároveň dodať, že súd prvej inštancie výsluch svedkyne X.. O. Q., ktorého nevykonanie žalobkyňa namietala, realizoval na pojednávaní dňa 28. marca 2017.

16.

K odvolacím námietkam žalobkyne o nesprávnych skutkových záveroch prvoinstančného súdu odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 191 ods. 1 C. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany sporu. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti tenktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ust. § 220 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonali ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu.

17.

K okolnostiam namietaných žalobkyňou v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov, resp. k tvrdeniu, že súd prvej inštancie nevykonali navrhnuté dôkazy, považuje odvolací súd za nutné uviesť, že právomoc konať o veci, ktorej sa žaloba týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v civilnom sporovom konaní nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie strán sporu. V tejto súvislosti odvolací súd preto považuje za potrebné zopakovať, že súd prvej inštancie zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré nevykonali žalobkyňou navrhnuté dokazovanie

výsluchom svedkov, pričom je nutné zároveň zdôrazniť, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

18.

Predmetom odvolacieho prieskumu je rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým žalobu žalobkyne domáhajúcej sa uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť jej náhradu škody, spočívajúcej v rozdiel medzi jej priemerným mesačným zárobkom a vyplatenými nemocenskými dávkami za obdobie trvania jej práceneschopnosti od 18. 02. 2010 do 31. 08. 2010, spolu s príslušenstvom a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 86. 599 eur zamietol z dôvodu, že žalobkyňa v konaní neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala vznik zodpovednosti žalovaného za škodu, ktorá jej mala vzniknúť, ako i z dôvodu, že nárok na náhradu škody na strate na plate za obdobie 18. februára 2010 do 31. augusta 2010 je premlčaný.

19.

Medzi stranami nebolo v konaní sporné, že o žalobe žalobkyne, ktorou sa domáhala určenia neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou, danej žalovaným dňa 02. 09. 2010 a náhrady mzdy rozhodol Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo dňa 07. októbra 2014, č. k. 19Cpr/4/2013 - 250 tak, že žalobu zamietol, pričom toto rozhodnutie v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. marca 2015, č. k. 6CoPr/2/2015 - 289 nadobudlo právoplatnosť dňa 30. 03. 2015 a vykonateľnosť dňa 03. 04. 2015.

20.

Ťažiskovou argumentáciou žalobkyne v podanom odvolaní je tvrdenie, že mozgový infarkt, ktorý utrpela dňa 18. 02. 2010 je následkom vydierania a hrubého nátlaku (žalobkyňou tvrdený protiprávny úkon), ktorý na ňu vyvíjala X.. T. N., riaditeľka osobného úradu žalovaného, ktorá jej oznámila zrušenie štátnozamestnaneckého miesta a predložila výpoveď, resp. bolo jej navrhnuté ukončiť štátnozamestnanecký pomer dohodou, v dôsledku čoho utrpela škodu na zdraví, za ktorú žalovaný zodpovedá a zároveň sa porušenia právnych povinností dopustil žalovaný tým, že X.. T. N. konala úmyselne v rozpore s dobrými mravmi.

21.

Z dikcie ust. § 192 Zákonníka práce vyplýva, že pri plnení pracovných úloh resp. v priamej súvislosti s ňou môže i zamestnancovi vzniknúť škoda. Aj zamestnávateľ zodpovedá zamestnancovi za škodu, ktorá mu vznikla porušením právnych povinností alebo úmyselným konaním proti dobrým mravom pri plnení pracovných úloh, alebo v priamej súvislosti s ním. Na pleciah zamestnávateľa je i zodpovednosť za škodu, ktorú zamestnancovi spôsobili porušením právnych povinností v rámci plnenia úloh zamestnávateľa ďalší jeho zamestnanci konajúci v jeho mene.

22.

Žalobkyňa bola preto povinná v konaní preukázať také konanie zamestnancov žalovaného (X.. T. N. O. X.. O. Q.), v prítomnosti ktorých došlo k udalosti, od ktorej odvíja svoj nárok na náhradu škody, ktoré by bolo možné definovať ako ňou tvrdený hrubý nátlak, resp. úmyselné konanie v rozpore s dobrými mravmi, avšak ako správne uzavrel súd prvej inštancie, skutkové tvrdenia žalobkyne v žalobe, ale ani v priebehu konania pred prvoinštančným súdom neboli preukázané priamymi ani nepriamymi dôkazmi, ktoré by tvorili súhrne logickú, ničím nenarušenú a uzavretú sústavu, z ktorej by bolo možné vyvodiť iný záver, než ku ktorému dospel súd prvej inštancie a ktorý by zároveň vylúčil možnosť, že sa prípad mohol stať aj inak, ako tvrdili priame účastníčky žalobkyňou tvrdeného incidentu.

23.

Nebolo možné stotožniť sa s tvrdením žalobkyne v podanom odvolaní, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní prihliadol na výpovede v konaní vypočutých svedkýň X.. T. N. O. X.. O. Q. a to napriek tomu, že klamali, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie si splnil svoju povinnosť zisťovať v konaní materiálnu pravdu, t. j. povinnosť vždy skúmať z hľadiska všetkých do úvahy prichádzajúcich okolností, rozhodných pre bezpečný záver o tom, či svedok hovorí alebo nehovorí pravdu, nakoľko starostlivo a svedomite skúmal všetky dôkazné prostriedky tak jednotlivo, ako aj v ich celku a na základe výsledkov takého dokazovania potom aj vyvodil záver o tom, ktoré skutočnosti a z akých dôvodov pokladal za dokázané alebo nedokázané, z dôvodu ktorého sa odvolací súd stotožnil aj s jeho záverom, že žalobkyňa v konaní nepreukázala splnenie primárneho zákonného predpokladu vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu, a to existenciu protiprávneho úkonu, alebo úmyselného konania zamestnancov žalovaného v rozpore s dobrými mravmi dňa 18. 02. 2010.

24.

Odvolací súd považuje za potrebné doplniť, že spoločnú diskusiu zamestnávateľa a zamestnanca o viacerých spôsoboch skončenia pracovného pomeru napr. výpoveďou alebo dohodou, nie je možné bez ďalšieho považovať za nátlak vyvíjaný na zamestnanca, a nakoľko žalobkyňa relevantne nepreukázala, že zo strany žalovaného, resp. jeho zamestnancov došlo k psychickému nátlaku na žalobkyňu, keď túto skutočnosť nepreukázali ani výpovede svedkýň, rozhodol súd prvej inštancie vecne a právne správne, keď žalobu žalobkyne zamietol. Nie je totiž možné považovať za psychický nátlak a zneužitie výkonu práva na úkor zamestnanca (žalobkyne), ak zamestnávateľ pri rokovaní dôvodí tým, že došlo k zrušeniu pracovnej pozície (štátnozamestnaneckého miesta v posudzovanej veci) žalobkyne, a preto musí pracovný pomer so zamestnancom ukončiť, keďže ide o právo zamestnávateľa s tým, že ak ponúknuť dohodu o skončení pracovného pomeru zamestnanec odmietne, nastupuje právo zamestnávateľa dať zamestnancovi výpoveď.

25.

K ďalším odvolacím námietkam žalobkyne odvolací súd uvádza, že nakoľko podľa konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, považoval odvolací súd za nadbytočné reagovať na zostávajúcu odvolaciu argumentáciu žalobkyne, ktorá nebola pre posúdenie veci podstatná a s právnym posúdením sporu ani žiadny súvis nemala.

26.

Zo všetkých uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie, ktorý napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobkyne z dôvodu, že v konaní nebolo preukázané kumulatívne splnenie zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti zamestnávateľa za škodu (protiprávny úkon, škoda a príčinná súvislosť medzi škodou a protiprávnym úkonom), resp. nebol preukázaný už prvý zákonný predpoklad tejto zodpovednosti, t. j. protiprávne konanie žalovaného, rozhodol vecne správne. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia, ktoré spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce z ust. § 220 ods. 2 C. s. p. aj správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením veci, a keďže žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne nové skutočnosti, keď iba zopakovala svoje tvrdenia z prvoinštančného konania, ohľadne ktorých však súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie, a odôvodnenie napadnutého rozsudku zároveň obsahuje odpovede na všetky argumenty uvádzané žalobkyňou v odvolaní a odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

27.

Žalobkyňa odvolaním napadla aj výrok rozsudku, ktorým súd prvej inštancie priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania z dôvodu, že napriek tomu, že disponuje vlastným právnym odborom, bol v spore zastúpený, čím opätovne úmyselne konal v rozpore s dobrými mravmi.

28.

Odvolačný súd sa s argumentáciou žalobkyne nestotožnil, nakoľko trovy konania vzniknuté v súvislosti so zastúpením strany sporu advokátom je potrebné zásadne považovať za vynaložené účelne na riadne uplatňovanie, resp. bránenie práva na súde a iba v celkom výnimočných situáciách, najmä v prípade zneužitia práva na zastúpenie advokátom, by mohlo ísť o trovy konania, ktoré by sa nedali kvalifikovať ako vynaložené účelne. Ústavný súd SR v náleze sp. zn. II. ÚS 78/03 zo dňa 09. septembra 2004 síce zároveň skonštatoval, že ak je štát na ochranu svojich záujmov vybavený príslušnými organizačnými zložkami finančne aj personálne zaistenými zo štátneho rozpočtu, nie je zásadne dôvod, aby výkon svojich práv a povinností v tejto oblasti prenášal na súkromný subjekt, napr. advokáta a pokiaľ tak napriek tomu urobí, potom spravidla nie je dôvod na uznanie týchto nákladov ako účelne vynaložených, avšak tento právny názor nie je možné aplikovať paušálne, a ani v tomto konaní.

29.

Je nutné totiž uviesť, že právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi musí byť zaručené nielen právne ale aj fakticky, keď súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania, pričom akceptovanie názoru žalobkyne (o tom, že strana sporu, disponujúca právnym oddelením alebo zamestnávajúca zamestnancov s právnickým vzdelaním nemá nárok na náhradu trov konania za právne zastupovanie v konaní) by de facto znamenalo, že nárok na náhradu trov za právne zastupovanie v konaní nemajú všetky fyzické osoby s právnickým vzdelaním, množstvo korporácií, obchodných spoločností, družstiev, štátnych inštitúcií a organizácií a pod., čo by viedlo k ich diskriminácii a nerovnému postaveniu v konaní. Podľa názoru odvolacieho súdu je takýto výklad v rozpore nielen s ustanovením § 89 ods. 1 C. s. p. (§ 25 ods. 1 O. s. p., účinný do 30. 06. 2016), ale aj v rozpore s ústavným princípom rovnosti strán civilného sporového konania, nakoľko akceptácia záveru žalobkyne, že konanie žalovaného tým, že bol v spore právne zastúpený opätovne svedčí o jeho úmyselnom konaní v rozpore s dobrými mravmi, by v konečnom dôsledku znamenala, že strana, ktorá zamestnáva osoby s právnickým vzdelaním alebo sama právnické vzdelanie má, musí aj trovy právneho zastúpenia sama znášať.

30.

Odvolačný súd považuje za potrebné dodať, že ústavne garantované právo na právnu pomoc zahŕňa právo strany sporu rozhodnúť sa, či sa nechá alebo nenechá zastúpiť v konaní a prípadne tiež kým. Právne zastúpenie je tak ponechané úplne na jeho vôľu, a to bez ohľadu na to, či by sa bol schopný zastupovať sám. Dôvody rozhodnutia strany sporu nechať sa v konaní zastúpiť advokátom nemožno hľadať len v nedostatku jeho právneho vzdelania, ale napríklad aj vo väčšej miere objektivity zástupcu, jeho konkrétnej špecializácii na danú problematiku a podobne. Strana sporu si musí byť vedomá toho, že v prípade neúspechu poniesie náklady konania, prípadne aj náklady právneho zastúpenia protistrany a nakoľko predmet tohto sporu nemožno podľa názoru odvolacieho súdu považovať za obvyklý a triviálny, nesúhlasí s názorom odvolateľky, že žalovaný využívajúc v konaní svoje ústavne zaručené právo na právnu pomoc, sa týmto dopustil úmyselného konania proti dobrým mravom.

31.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 a 2 C. s. p. v spojení s ust. § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní úspech, priznal proti žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

32.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).